

Nummer 659 Erik Skåning var född 1786 och antogs som soldat för roten Skåninge 4 jan 1811, efter att ha tjänat som lantvärnist under 2 år.

Bevistade striderna vid Säfvar och Ratan och 1813-1814 års krig och tilldelades "Medalj för tapperhet i fält". Skåning erhöll troligen medaljen för Säfvar/Ratan-striderna.

År 1817 var han kommenderad till Södertälje (kanalgrävning??) och 1818 blev han befordrad till vicekorpral, en ära som inte varade så länge. Redan samma år blev han "tillsvidare" degraderad och hem-sänd från korpralernas exercis vid befälsmötet därför att han "ut-spritt rykte, att major Hederstierna sagt sig vara missbelåten med underofficerarnas exercis samt för att de lyckade och begingo bov-streck". Skåning sade sig, då han 16 april s å stått på post utanför regementsbyggnaden, hört detta yttrande fällas av majoren Hederstierna till löjtnant Vougt, vilken satt på en bänk utanför nämnda byggnads förstuga. Vougt upplyste vid hållet förhör att något samtal mellan majoren och honom aldrig förts angående omtalade ämne. (Självklart - två officerare mot en indelt vicekorpral!)

Skåning blev åter korpral 20 juli 1820 och erhöll under lägret å Ladugårdsgärdet 1833 underofficers avlöning.

Han var i november 1834 uppkommenderad till Stockholm för att vid Svea livgardes korpralskola erhålla nödig instruktion för att sedermera tjänstgöra som instruktör vid Grisslehamn.

Skåning "dog på roten" 3 juli 1844^{*)} och hans tapperhetsmedalj inlämnades till chefsexpeditionen 26 maj 1845.

*) i Walliusol